

Spectatorii din Ploiești

Oraș modern, prelungind departe peste hotare, prin produsele cu care ne reprezintă țara, faima de care se bucură pe plaiurile noastre, Ploieștiul se mândrește cu o vechime de 450 de ani și cu pagini glorioase înscrise în istoria României.

Oraș al petrochimiei și al celebrei uzine de mașini pentru industria petrolului, „1 Mai”, Ploieștiul se mândrește și cu o seamă de instituții de cultură care animă viața spirituală a celor peste 200.000 de locuitori ai săi, precum și a întregului județ.

Publicăm în acest număr opinii ale spectatorilor ploieșteni despre teatru în general și despre teatrul lor în primul rând.

ALEXANDRU DINUȚĂ — inginer I. P. Prahova

Spectacole de inițiere teatrală. Iată ce doresc. Stau și urmăresc emisiunile-lecție ale lui Bernstein. E greu să preținzi asemenea lecții excepționale, prezentări unice, făcute de creatori geniali. Dar cu mai mult interes s-ar putea, cred, organiza și la noi spectacole-lecții de înalt nivel și foarte atractive. Ele nu lipsesc numai Ploieștiului. Și capitala noastră e văduvită de asemenea spectacole.

SERGIU BAICOIANU — inginer șef de atelier I. P. Prahova

Situația în instituția noastră e similară, cred eu, mai tuturor instituțiilor și întreprinderilor ploieștene. Adică, o participare foarte slabă a oamenilor la spectacolele teatrului local. E penibil să te duci la câte o reprezentație și să vezi o sală aproape goală, cu maximum 40—50 de spectatori. Mă uitam odată ce greu le venea actorilor noștri să

Sergiu
Băicoianu

Sorin
Rugan

joace comedie într-o asemenea sală, să susțină cu vervă un joc de clasă. Fenomenul nu e propriu numai teatrului. Și la concertele filarmonicii noastre la fel. Am fost în ultima vreme la câteva concerte susținute de vedete: Voicu, Ruha, Sidney Hardts. Sala tot nu era plină. Să fie oare de vină sălile de spectacol de la Ploiești, cam improvizate, neprimitoare, inconfortabile? Nu cred. De vină sînt numai oamenii. În special cei care au răspunderea educării culturale a publicului. Mă refer în primul rînd la oamenii teatrului, la cei chemați să facă publicitatea și propaganda necesară în jurul acestei instituții. De obicei aceste posturi le dețin oameni prea puțin chemați, dacă nu chiar străini cu totul de problemele culturii teatrale. Reclama comercială se cere îmbinată cu cultură, cu interes și pasiune. Mă refer apoi la activiștii culturali de pe lângă Palatul Culturii și la cadrele din învățămînt cărora le revine obligația de a desfășura o muncă susținută și profundă activitate de educare a gustului pentru teatru, pentru cultură în ansamblu. M-aș mai referi apoi la necesitatea atragerii unui număr mai mare de tineri în munca de educare culturală. De obicei, noi cei în jur de 40-45 de ani, îndeplinim toate aceste îndatoriri. Iar dacă te ții de treabă reușești pînă la urmă să scoți oamenii din inerție. La noi, în instituție există un grup (ce-i drept, nu prea mare) de spectatori reali. Participăm în comun la spectacole, în București sau la teatrul nostru. Organizăm vizionări colective și cu alte instituții, cu Petrochim-ul de exemplu. La noi la Ploiești nu-i o problemă. Știm că putem găsi oricînd bilete la casă. Problema e la București, unde nu găsim bilete. În jurul *Interesului general* s-a creat o asemenea atmosferă încă de vreo 40 de oameni mă roagă insistent de vreo lună de zile să le „organizez” o deplasare și nu reușesc să obțin măcar un bilet. Pe lângă interesul față de piesă se manifestă aici și patriotismul nostru local, faptul că joacă acolo ploieșteanul Toma Caragiu. Sînt unul din cei ce crede că vedeta deține un rol foarte important în atragerea publicului la un spectacol. Mă bucur foarte mult că la conducerea teatrului nostru a venit Marcel Anghelescu, actor cunoscut, iubit de public, popular. El va scoate, sper, teatrul ploieștean din impasul în care s-a găsit de vreo cîțiva ani încoace. Îmi pare rău însă că n-am întîlnit numele lui Marcel Anghelescu și ca interpret-„cap de afiș” în ultimele spectacole. Nu l-am văzut figurînd nici pe lista distribuției în spectacolul ploieștean cu *Interesul general*. Am încredere în munca sa „anonimă” de director, am auzit că există acum în teatrul nostru o foarte bună atmosferă de lucru, entuziasm; dealtfel spectacolele actualei stagiuni demonstrează elocvent acest salt spre calitate. Ar trebui însă evitate marile, dar și micile accidente, ori neglijențe de tipul concurenței neioale făcute de ARIA în seara premierei cu *Albert și... ceilalți*, cînd afigurele invitau spectatorii din Ploiești și la un spectacol cu vedete ale muzicii ușoare bucureștene. E firesc ca publicul, în asemenea situații, să prefere — cel puțin în stadiul de acum al gustului său — distracția ușoară și să ocolească teatrul de repertoriu.

SORIN RUGAN, elev, clasa a III-a B, Școala generală nr. 21

Am fost cu grădinița la multe spectacole. Acum ne ducem cu școala. Cu școala am văzut o dată *Cuza Vodă*. Mi-a plăcut așa de mult că am economisit bani și m-am dus și a doua oară. Singur.

- Cîți ani ai?
- Nouă.
- Știi cine a fost *Cuza Vodă*?
- Nu.
- Atunci ce ți-a plăcut?

— Costumele și întîmplările vesele cu Moș Ion Roată. Am văzut și *Morișca*. Mă duc și la toate turneele. Am fost la *Pinnocchio* prezentat de Teatrul „Creangă” și la *Restanță în vacanță* cu Nicolae Gărdescu. Pe acesta l-am văzut tot de două ori. S-a întîmplat însă un lucru foarte urît. Ne-au spus la școală să mergem încă o dată la spectacol că pe urmă discutăm cu regizorul. Și n-am mai discutat. Voiam să-i punem și întrebări. Mi-a părut foarte rău. *Omul care...* nu mi-a plăcut. Era pentru oameni mari.

Daniela Arghiropol, Carmen Mihalcea, Stela Onuță
și Iulia Radu

- De ce nu te duci atunci la teatrul de păpuși?
- Acolo mă duceam când eram mai mică... Acum nu mi se mai pare interesant.
- Și ce ți se pare fie interesant?
- Păi nu v-am spus? Și multe filme sînt interesante. Mie îmi place foarte mult să și citesc. După ce mai întîii îmi fac lecțiile.
- Ce-ai citit în ultima vreme?
- „Prinț și cerșetor“, „Insula Tombuktu“, „Însemnările de călătorie ale căpitanului Cook“.
- Ce actori îți plac?
- De la noi, Dumitru Palade și Margareta Pogonat. Joc și eu teatru la școală. Sînt Pițigoiul nr. 2 din Trăistuța fermecată. Cînt și în cor. Dar nu-mi place că ne aduce la cor duminica între 11 și 13. Am auzit că atunci se dă la TV o emisiune muzicală foarte interesantă.

DANIELA ARGHIROPOL, CARMEN MIHALCEA, STELA ONUȚĂ, IULIA RADU.
eleve, clasa a VIII-a, Liceul nr. 2

Sîntem prietene nedespărțite. Un fel de „patru mușchetari“, patru pasionate spectatoare. Locuim aproape și mergem în grup la spectacole de tot felul: la teatru, la concerte, la filme. Comentăm împreună ce am văzut. Sîntem dominate adeseori de o interpretare, de o replică, de o maximă pe care o introducem în limbajul nostru și o folosim în diferite situații. Cu excepția teatrului de păpuși, pe care nu-l prea frecventăm, vedem mai tot ce se joacă în orașul nostru. Aseară chiar. am fost la un concert de vioară. Profesorul nostru de muzică, tovarășul Neagu, este un mare iubitor de artă; ne îndeamnă să mergem la toate spectacolele. Ne și procură bilete. Datorită lui am văzut multe spectacole de operă, operetă, concerte simfonice. Urmărim toate premierele teatrului nostru. Ne-au plăcut *Omul care...*, *Căzuza Vodă*, *Caré de valefi*, *Dragoste și aventură*. Cel mai mult însă, *D-ale carnavalului* dat de Teatrul „Bulandra“ și cele două spectacole pe care le-am văzut la București, în excursie cu școala: *Geamandura la Giulești* și *Moartea ultimului golan* la Teatrul Național. Ne-a plăcut și *Tache, Ianke și Cadir*, reprezentată de Teatrul Național aici la noi.

Actorii noștri preferați, înșirați la întâmplare: Toma Caragiu, Peter Paulhoffer, Margareta Pogonat, Florin Piersic, Marcel Anghelescu, Zephi Alșec, Marga Barbu, Jean Constantin și alții.

FLAVIUS PETRESCU, inginer chimist, fabrica Dero

N-am fost la teatru din vremea studenției, adică de vreo nouă ani. Am lucrat doi ani la Onești, pe urmă alți doi la Brazi și de vreo cinci ani sînt la Ploiești. La Brazi nu erau spectacole, nu veneau turnee. Dacă am fi mers seara la Ploiești, riscam să n-avem cu ce ne întoarce. Nici la București nu puteam merge, căci noaptea la Brazi nu se oprea nici un tren. De cinci ani, de cînd sînt la Ploiești, eu și nevasta mea, tot ingineră, facem cu schimbul pe dădaca la cei doi copii mici. Nu este desigur o justificare, dar nu sîntem de acord să-i lăsăm prin vecini. Din 1963, cînd am văzut *Lacul Lebedelor* la Opera din Cluj, n-am mai văzut nici un spectacol. N-am văzut nici filme — de la *Dacii* încoace... Dar nici la restaurant n-am fost — de la Onești. Uneori mai urmăresc cîte o emisie de teatru la T.V. O altă legătură cu teatrul n-am avut și, pînă cresc copiii ceva mai mari, nici nu cred c-o să am. Compensez aceste lipsuri citind beletristică, reviste etc.

*GHEORGHE
CONSTANTINESCU,
operator chimist,
fabrica Dero*

Eu mă duc la toate spectacolele. Am pierdut aseară recitalul lui Tudor Gheorghe și mi-a părut tare rău. Teatrul nostru ploieștean a căpătat acum, parcă, un pic de viață. A mers binîșor pe vremea lui Toma Caragiu. Pe urmă, după cum știți, a rămas cam fără cap... și de căruță; dădea cam două-trei premiere pe an, adică la jumătate de an cite un spectacol. Sper că Marcel Anghelescu va pune teatrul pe roate și teatrul nostru va căpăta ritm și periodicitate, lucru foarte important ca în orice domeniu de producție. Buba mare, cred eu, e la serviciul de organizare. Teatrul nu are oameni care să știe să-și formeze „clienți“, n-are, cum zicem noi, muncitorii, „buni distribuitori în întreprinderi“. Ploieștiul are astăzi 6 licee, 26 de școli generale, numeroase facultăți; așa că, excluzînd marile întreprinderi, numai cu acestea teatrul ar putea să-și asigure 40 de spectacole la fiecare piesă. Nu vin ploieștenii la spectacole? Ba da, vin. La spectacole de turneu și mai ales la comedii, la *Moartea ultimului golan* cu Papaiani de la Sibiu, dacă mai juca cinci zile în șir tot nu găseai bilete. Și estrada noastră are succes. Aici merge publicul buluc. Cred că și secția de proză a avut succes cu *Caré de valeți*. Acum aud că merge bine

și *Cuza Vodă*. E poate de înțeles că muncitorii din oraș preferă comedia și piesele mai ușoare. Dar teatrul trebuie să facă mai mult, să-i atragă treptat și la lucruri mai grele.

— *Cum ?*

— N-aș putea să vă spun. În orice caz soluția cu spectacolele la întreprindere nu o găesc fericită. De obicei, aceste săli sînt improvizate în cantine, miroase a mincare, atmosfera din sală e jalnică, aglomerație, gălăgie, golănisme, nasturi rupți. Un spectacol bun în asemenea condiții se prezintă oricum mai slab. Teatrul trebuie să facă totul pentru a-și educa publicul. Să-l facă să vină cu respect și disciplină la sediu, frumos îmbrăcat.

CONSTANTIN NICULESCU, *maistru, președintele sindicatului, fabrica Dero*

Astăzi munca de educație culturală, e tot așa de importantă ca și cea de producție. Documentele din iulie ne-au amintit acest adevăr și ne-au ajutat să vedem mai limpede ce avem de făcut. Dar cum să faci treabă fără să ai și condiții ? ! Din birou nu se poate face nimic. Degeaba organele superioare care răspund de cultură ne cer activitate, dacă noi, la fabrica noastră, n-avem măcar o sală cit de mică unde să putem organiza ceva. De cînd ne-am desprins de uzina-colos, am rămas fără nici o săliță adecvată. Ni s-a promis la nivelul cel mai înalt că se vor lua măsuri, că se va construi o sală. Dar vîd că nu se mișcă nimic. Poate scrieți dv. treaba asta la ziar și se va face ceva, se va urgenta construcția unei săli. Acum cîțiva ani ne mindream cu echipa noastră de teatru, cu brigada de agitație, printre primele din oraș. Acum...

— *De ce nu colaborați cu alte întreprinderi ?*

— Noi lucrăm în schimburi, nu putem profita prea mult de timpul liber al oamenilor, plimbîndu-i, după orele de muncă, pe cine știe unde. Și pe urmă și gazdele au de organizat multiple activități, nu pot sta la dispoziția noastră.

STELIANA FERECUȘ, *inginer chimist, responsabil cultural la Institutul Petrochim*

Sînt de cinci ani în această muncă. Solicităm bilete la ceea ce ne interesează. Teatrul ne oferă la spectacolele care nu merg. E, cred eu, o politică greșită, care nu atrage publicul. Dimpotrivă. Dar nu asta e necazul. Există o mentalitate înapoiată la o anumită pătură a publicului ploieștean, un soi de snobism, idei preconcepute. Se disprețuiește tot ceea ce se face pe plan local și se merge numai la București sau la spectacole care vin în turneu. Am încercat să spulber această mentalitate, să popularizez unele spectacole foarte bune ale teatrului nostru, dar nu am avut prea mult cîștig de cauză.

Relația noastră cu teatrul e subțirică, și în conținut, dar mai ales în formă. Nu există o programare a spectacolelor teatrului pe care să te poți baza. Totul se face improvizat, de pe o zi pe alta. Se aduc bilete cu o zi înainte și, firește, în asemenea situații ele se restituie. De *Albert și... ceilalți*, un spectacol bun al teatrului, am aflat abia după ce s-au jucat trei-patru spectacole. Oare nu poate exista o informare și o programare în perspectivă ? O propagandă și o publicitate vie înainte cu o lună sau două ? Teatrul nu face mai nimic în acest sens. Se rezumă la afișele din fața agenției. Or, uneori trec zile, și chiar săptămîni, fără să trecem pe acolo.

DOINA COJAN, *tehnician chimist*

Sînt mare amatoare de teatru. Am jucat în echipa de teatru a rafinării de la Brazi și am fost laureată la finala Concursului „Caragiale”. Sînt mîhnită că publicul ploieștean nu merge la teatrul nostru. Am văzut deseori spectacole numai cu spectatori-elevi. În alte orașe știu

că există vii și variate activități culturale. La noi nu. Lucrez în laborator cu colege care au venit din alte județe și mă simt foarte prost ori de câte ori le aud spunând că „la noi“ (adică la ele acasă) totul e mai bine, mai frumos, mai curat. Forurile locale ar trebui să fie mai ambițioase pe toate planurile și pe cel cultural îndeosebi. Nu-ți vine să te duci la teatru unde nu ai o garderobă, un foaier, unde te întâmpină o atmosferă rece, mohorită, unde totul pare improvizat.

ȘTEFAN LANGA, *laborant*

Merg la piesele bune. Pe cele de calitate îndoielnică le ignor.

— Și cum le puteți distinge dinainte ?

— Citesc textele, presa, cronicile. La cele care poartă numele Baranga, Everac, Lovinescu mă duc pe garanție ca și la clasici, ca și la Shaw și Ionescu, pe care-i iubesc foarte mult. Nu mă duc la *Nevastă-mea se mărită*, nici la *Are pe cineva...* Prestigiul unui teatru se dobândește și se păstrează alternând în repertoriu numai titluri de calitate. Nici la așa-zisele piese ușoare, nu trebuie redusă exigența. Un vodevil de Alecsandri sau Labiche, e preferabil unei mediocrități cu pretenții de comedie din actualitate, dar care ca realizare artistică pervertește gustul publicului.

MARIAN BOIERIU, *electrificator, uzinele Ceramica*

Apreciez teatrul. Te destinde și te învață câte ceva. Bineînțeles, pe Caragiale l-am văzut în întregime. Fie la noi, fie la București. La teatrul nostru mi-au plăcut *Omul care...* și *Caré de valeți*. Citeodată mă duc special la București să-mi văd actorii preferați : Amza Pellea, Dem. Rădulescu, Puiu Călinescu, Ion Besoiu, Mircea Albulescu. Îmi place Liviu Ciulei și ca actor și ca regizor. Întreprinderea noastră se ocupă de oameni, de ridicarea nivelului lor cultural, înlesnește procurarea de bilete. Pe cei care nu-i preocupă nu se duc, pur și simplu. Astora n-are nimeni ce le face, nici sindicatul nu le poate face mare lucru.

ELENA VIOLETA STANCIU, *bobinatoare, Întreprinderea textilă „Intexi“ Păulești*

La cei 23 de ani pe care-i am, am văzut în total, vreo trei spectacole. Și asta, când eram elevă la școala profesională. După absolvire am lucrat trei ani la Pucioasa unde mergeam numai la concerte de muzică populară și ușoară. Am văzut parcă acolo totuși, odată, și ceva comic, dat de un teatru. De când sint la Ploiești n-am fost niciodată la vreun spectacol. Împreună cu logodnicul meu mergem doar la film. Interes există, dar nu-mi explic de ce nu mergem și la teatru. Ascult teatru la radio. La întreprinderea unde lucrez nu există nici o activitate culturală organizată. La Pucioasa exista un tînăr la sindicat care organiza excursii, baluri. Aici la Ploiești nu se face nimic.

PETRE LUNGU, *frezor, Uzinele metalurgice „1 Mai“*

Sînt muncitor bătrîn. Am venit aici în 1948 din brigada Bumbești-Livezeni unde m-am calificat frezor. Aveam pe atunci 18 ani. Acum mă apropiu de pensie. Am fost deseori la teatru că-mi place. De vreo doi ani încoace merg însă mai rar. În uzina noastră nu mai există preocupare serioasă pentru a ne înlesni să vedem și noi spectacole, să obținem mai ușor bilete. În oraș nu apucăm niciodată bilete la filmele și la spectacolele foarte bune. Am vrut să văd *Puterea și Adevărul*, dar n-am reușit. Nu s-ar putea oare organiza vizionarea acestui film în sala noastră ? Îmi plac piesele și filmele cu temă politică de actualitate și cele istorice. Am văzut, cu toată familia. *Cuza*

Vodă. Mi-a plăcut tare mult. Am urmărit cu mult interes și serialul T.V. cu subiect din ilegalitate, și acum *Mușatinii*. Nu ne scapă nici un episod. Discutăm cu prietenii, cu neamurile. Ar fi bine dacă s-ar ocupa cineva mai mult, aici, la uzină, de noi, să apucăm și noi bilete la cite un turneu bun. Vrem filme și spectacole bune și în uzină. Spre deosebire de alții, noi avem aici o sală încăpătoare, frumoasă. Pentru asta trebuie însă inițiativă, mai mult interes și dragoste.

GHEORGHE MAXIM, directorul bibliotecii „N. Iorga”, președintele Comitetului municipal pentru cultură și educație socialistă

Mi se pare firească o apreciere elogioasă a activității colectivului teatrului nostru, a cărui muncă plină de dăruire în promovarea marilor valori ale dramaturgiei clasice și contemporane, românești și universale, a dus la cultivarea dragostei publicului prahovean pentru arta spectacolului teatral. La aproape un sfert de secol de la înființarea teatrului de stat cred că putem vorbi chiar și de crearea unei tradiții în reprezentarea dramaturgiei românești, în primul rând, pe scena ploieșteană (de pe afișul teatrului publicul a fost chemat în sală de numele lui Caragiale, Hașdeu, Al. Kirilescu, Camil Petrescu, Baranga, Paul Everac, Horia Lovinescu, Al. Mirodan), dar și de nume prestigioase ale dramaturgiei universale (Molière, Goldoni, Lope de Vega, Cehov, Gogol, Shaw). Nu trebuie ignorată acțiunea de propagandă teatrală pe care o înlăptuiește și secția de estradă a teatrului care, din 1957, cînd a fost înființată, a prezentat, în general, spectacole bune.

Așadar, un atu pentru prezența publicului la teatru. Trecînd însă dincolo de rampă, în sală, aici credem că avem de luat în considerație o mulțime de probleme pe care teatrul le mai are de rezolvat în legătură cu educația publicului. În primul rînd — mobilitatea. Dacă nu cu mari montări, teatrul este așteptat — și e așteptat cam de mult — cu spectacole care permit prezentarea lor în cluburi, în săli aflate în apropierea marilor uzine ploieștene. Nu există un dialog între realizatori și public, dialog căruia să-i urmeze cuvenitele rezultate, în ceea ce privește finuta unor spectacole teatrale. Toma Caragiu a declarat revistei dv. că cei 14 ani trăiți la teatrul din Ploiești i-au învățat convingerea că acest oraș este extrem de dificil pentru teatru, mai ales că spectatorii pasionați pleacă să vadă spectacolele la... București.

Nu sîntem întrutotul de acord cu această opinie, cu atît mai mult cu cît spectacolele teatrului nostru se bucură de aprecierea unui public din ce în ce mai numeros. Este și motivul pentru care în curînd în cadrul Universității populare din Ploiești vom iniția un curs de Istoria teatrului și pentru care la nivelul marilor întreprinderi ne preocupă să organizăm grupe și cercuri de prieteni ai Thaliei.

CONSTANTIN BALEA, tehnician energetician, Centrul teritorial de calcul electronic

Mi se pare ciudat că mă întrebați dacă iubesc teatrul. Arăt ca un om căruia nu i-ar place? E adevărat, la piesele contemporane nici eu și nici nevastă-mea nu ne deplasăm special. Așteptăm să le vedem la televizor. Avem trei copii, dintre care doi foarte mici, așa că trebuie să ne chibzuim cu zgîrcenie fiecare clipă liberă. Cu piese contemporane am avut cîteva experiențe negative, care m-au dezorientat, apoi am citit de-atîtea ori că dramaturgia noastră contemporană nu a ridicat ștacheta sau că trebuie să ridice ștacheta, că încă nu corespunde cerințelor... Păi dacă nu corespunde, de ce să mergem?... O să le vîd la televizor. La teatru îi vîd numai pe clasici. La televizor mă îngrijesc să nu scap vreun spectacol de teatru și sînt mai la largul meu decît în sala destul de neprimitoare a teatrului nostru. Pot chiar să întrerup emisiunea. Sînt însă un spectator ascultător și respectuos chiar și în fața cutiei televizorului. Mă respect.

Gh. Maxim

Constantin Balea

Desigur, simt, ce mai, simt că învăț foarte mult dintr-un spectacol teatral. Nu numai că înțeleg că arta are un efect educativ, dar îl și caut, pentru că altminteri n-aș avea ce căuta în sală și nici pe scenă. (Nici pe scenă, da, pentru că sint dansator în Ansamblul folcloric „Prahova”, în care calitate am fost în turneu în Iugoslavia, Italia și Tunisia). Ziceam de efectul educativ. E necesar, dar se confundă foarte des cu pisălogeala, ori eu merg la teatru să mă cultiv prin frumusețe. Prefer dintre actorii ploieșteni pe Zephi Alșec, Aristide Teică, Moț Negoescu, și, desigur, pe Marcel Anghelescu... Regizorii mei preferați sint însă la București: Horea Popescu și Liviu Ciulei.

Nicolae
Tilincă

NICOLAE TILINCĂ, maestru la secția distilație, responsabil al comisiei de propagandă, învățământ și cultură, membru al biroului comitetului de partid de la Rafinăria 1 Ploiești

Că-mi place teatrul, e puțin spus. Am fost, ca amator, în toate formațiile uzinei. Până și la fanfară; am cîntat la bas florn și la trompetă. Cîțiva ani am lucrat cu regizori de la Casa creației, cu Harry Eliad, de la teatru. De la ei am aflat multe și așa am ajuns textier. Între '55 și '59 am scris și texte de brigadă.

Nu-mi scapă un spectacol. Nici turneele. Nu-i nici o problemă cu transportul: avem autobuz care ne ia din fața casei și ne aduce seara pînă țirziu la noi în colonie, chiar pe Rafinorilor... Problema e să nu fii puturos, asta e. Eu cînd plec la București, îl rog pe frate-meu din București să-mi ia bilete la teatru. Așa am văzut *Titanic vals*, *Se mărită fetele*, *Ansamblul din Phenian*... Merg cu soția și copiii. Și la turnee. Am văzut spectacolele teatrelor muzicale din Constanța și Deva. Mai ales cel din Deva era foarte bun. Uneori avem spectacole chiar și în sala clubului nostru. Avem o scenă bună, cam joasă ea, dar destul de bună și vin des ansambluri să dea spectacole aici. Teatrul ploieștean, în schimb, nici nu ne ocolește, nici nu ne îmbie la spectacolele lui. Din cînd în cînd mai vedem cite-un afiș înghesuit pe panoul din dreptul clubului. Eu știu că sălile teatrului nostru sint foarte rar pline și, ca iubitor de teatru, recomand tovarășilor de muncă și prietenilor să meargă la teatru. Dar dacă oamenii de teatru de aici nu ne invită mai cu insistență, mai atractiv, sigur că vom prefera să stăm acasă în fața televizorului.

CONSTANTIN MOȘULEȚ, muncitor, secția ulei, responsabil cultural al comitetului U.T.C. de la Rafinăria 1 Ploiești

Ce să vă spun, tinerii iubesc teatrul, dar trebuie să-și termine și ei o școală, să-și asigure o bază materială și apoi pot să se sature și de cit teatru vor dori să vadă. Și eu învăț. Sint de un an la o școală tehnică de maeștri. Serile, în afară de sîmbătă și duminică, sint la școală. În cele două seri libere ce să fac mai întîi? Dumneavoastră veniți că de ce nu merg la teatru. Alții vin că de ce nu citim mai multe cărți. Alții că de ce nu facem sport. Și totuși citim, și mergem și la teatru, și avem și buni sportivi, și organizația U.T.C. e fruntașă pe județ, a primit steagul semicentenarului. Avem și tineri care sint buni artiști amatori, așadar oamenii nu sint niște refractari. Trebuie să fim înțeleși și ajutați. Uite însă că organizația U.T.C. are multe greutăți în relațiile cu teatru. Ni se oferă bilete cu condiții neacceptabile, nu ni se acordă credit, pentru că altfel se difuzează bilete cu plata la salariu, și altfel cu plata anticipată... Am făcut un sondaj printre muncitorii rafinăriei, i-am întrebat pe toți cei sub 30 de ani ce preferințe au în materie de artă. Teatrul e la loc de frunte. Dar mulți au recunoscut că merg greu la teatru. Trebuie să ai un motiv foarte serios să te îmbraci să mergi la teatru, lar popularizarea care i se face teatrului ploieștean nu poate să furnizeze un asemenea motiv, să dea imboldul de a ieși din inerție... Probabil că teatrul își câștigă banii

intr-un fel, așa că salariul lui nu mai sînt interese și de noi. Ca oameni, am dori să-i cunoaștem mai îndeaproape, să ne creeze măcar iluzia că le face plăcere să ne invite personal la spectacolele lor. Dacă s-ar desființa teatrul din Ploiești, am fi foarte mulți care am regreta asta. Mulți, însă, ar rămîne indiferenți, și asta, cred eu, este chiar mai rău decît, dacă, să presupunem, s-ar desființa teatrul din Ploiești...

BOGDAN DUMITRESCU, elev în clasa a IV-a A, școala generală nr. 21

- Ți place să mergi la teatru ?
- Cînd mă duc, îmi place.
- Și cînd te duci ?
- Cînd merg cu părinții sau cu școala.
- Și cu cine ți place mai mult și mai mult să mergi ?
- Nu contează. Doar că părinții mă duc și la teatrul de păpuși unde nu-mi mai place.
- De ce ?
- E tare copilăros, acolo se spun snoave pentru copiii de grădiniță. Noi avem alte probleme. Știu că păpușa nu e vie, că este manevrată de un om și așa mai departe. Dacă ar fi o păpușă mai complicată, m-ar interesa cum e manevrată... Dar ce spune... Sînt povești pe care le știm cu toții... E tare copilăros teatrul de păpuși.
- Cîți ani ai ?
- Sînt mare : împlinesc în mai zece ani.

*Bogdan
Dumitrescu*

Ing. VASILE JUNGU, Serviciul de cercetare al Rafinării 1 Ploiești

Am văzut puține spectacole. Nici unul în această stagione. Abia dacă apuc să văd, întîmplător, unul sau două spectacole pe an. Pînă la începutul acestui an făceam un fel de navetă la Cîmpina, trei zile pe săptămînă. În șapte ani, cît am fost director al Rafinării Teleajen, miercurea, sîmbăta, duminica, zburam la copil, la Cîmpina. Nici la televizor nu știu cînd e seara de teatru... Azi e miercuri?... Poate că e azi... Nu?... Ce să-i faci, nu știu. Nu știu nici cînd se trag numerele la loto și pronoexpres. Știu doar că dau bani pe bilete... Singura destindere ? Conducerea mașinii. Am un Renault 16. E o distracție mai apropiată de preocupările mele. Pentru că am serioase preocupări tehnice, sînt inventator, cercetez cu pasiune, și asta îmi ia tot timpul. Studiez, vă rog să mă credeți, probleme de milioane, nu mă încurc cu sutele de mii. Am de acum niște brevete, de curînd am primit încă trei confirmări, mai am în perspectivă vreo cinci... Nu-i cunosc pe actorii ploieșteni, nu am actori preferați, nu citesc cronică dramatică, în schimb am un sistem nervos bine echilibrat, care-mi permite să mă ocup de cercetările mele din domeniul tehnicii fără să mă simt surmenat. Pînă acum n-am simțit că acestui echilibru îi este necesar, ca să se mențină, aportul teatrului.

*Vasile
Jungu*

Ion
Vrabie

Există, fără doar și poate, un snobism al ploieștenilor. Li se pare că privilegiul de a fi la numai 60 de kilometri de capitală le poate permite să trateze de sus existența teatrului lor. Pe de altă parte, există un soi de complex „bucureștean” al membrilor trupei teatrului de-aici. Nu-i vorba de a aborda sau de a promova un repertoriu „prahovean”, dar ei prea stau și se prăjesc (la figurat și chiar și la propriu) la soarele Bucureștiului. În fond, abuzează și ei de același privilegiu al apropierii de capitală, cînd tocmai această apropiere ar trebui să-i oblige să se delimiteze.

Noi încercăm să trezim și să întreținem la elevi dragostea pentru teatru. Îi îndrumăm și îi ajutăm să vizioneze spectacolele pe care le considerăm interesante pentru ei. Apoi le înlesnim activitatea de artiști amatori.

Am mers pînă acolo încît am încercat să le formăm pînă și deprinderea de a urmări un spectacol într-un mod adecvat. Cîndva, încercînd să le oferim o pildă asupra modului cum trebuie să se comporte într-un restaurant, am organizat un prînz la restaurantul-pensiune. La fel, am organizat vizionarea model a unor spectacole. I-am îndrumat cum să se informeze asupra spectacolului, asupra autorului piesei, în legătură cu interpretii etc. Sîntem foarte mindri de felul cum a decurs — ca o consecință a acestei educații — seara de teatru ce ne-au oferit-o actorii ploieșteni, care în seara zilei de 24 Ianuarie au prezentat special pentru liceul nostru spectacolul cu piesa *Cuza Vodă*, stînd apoi de vorbă cu noi.

Ce vreau să vă subliniez este că noi, dascălii, facem tot posibilul. Sau așa ni se pare nouă. Dar este numai o jumătate de drum. Cea-laltă jumătate trebuie s-o facă teatrul. De ce nu se mișcă, întrebați acolo, noi așteptăm de mult să se urnească...

LUCIAN BĂDULESCU, laborant, Sectorul C.T.C., Rafinăria 1 Ploiești

Lucian
Bădulescu

„Păcat de tinerețe”, teatrul ăsta !... Îmi place, am și jucat, am vrut să mă fac actor... Mi-e la suflet soarta teatrului de-aici. Actorii au potențial artistic, dar nu-l folosesc cu dăruire. De pildă în *Cuza Vodă* și *Unirea*: distribuția are mari scăderi pentru că e o distribuție mare, pe care trupa noastră n-a reușit s-o acopere bine în întregime. Atunci, cei cu roluri episodice au dat rasol, unii dintre ei obligați poate să joace ceva ce nu-i prindea. Avem actori buni, teatrul poate da spectacole mari, cum a fost cîndva *De Prettore Vincenzo* cu Toma Caragiu. Nu vă mirați că vă dau titlul, eu sînt un spectator fidel și insistent. *Tache, Ianke și Cadîr* am văzut-o de trei ori. Îmi plac actorii inteligenți care se duc de la un personaj la altul cu ușurință, ceva de tipul Ogășanu. Uite, de-aceea nu-mi place Zephi Alșec, același în tot ce joacă. Este Zephi Alșec în rolul X sau în rolul Z, nu rolul X sau Y în interpretarea lui Zephi Alșec. Și are, pe deasupra, și o voce egală, lipsită de modulații.

Vă spuneam de teatrul nostru. Vedeți, publicul ploieștean pare mai atras de „Petroliul”, de TAPL-ul care are și el un plan care trebuie realizat... Mă miră că cei de la teatru n-au înțeles că nu pot să aibă nici un succes de public dacă repetă afișele Bucureștiului. Se dă acolo *Omul care...*, punem și noi *Omul care...*, se joacă cu Toma Caragiu și cu Marcela Rusu *Interesul general*, jucăm și noi... De ce? Ca să poată să zică unii: tot mă duc la București, văd spectacolul acolo cu actori mai buni, într-o sală mai bună, nu în cinematograful ăsta recondiționat... Și adevărul e că unii merg, merg la teatru la București dar așa, unul dintr-o mie, căci majoritatea nu merge nici la București, nici aici. Chiar și eu, cînd îmi zic așa, în cel mai bun caz ajung la „Tănase”: nu-mi mai arde mie de Virginia Woolf, după ce-am cumpărat o stofă sau un pantof. Așa e omu’!

Ce vreau să zic: teatrul e singurul, e unicul, și restaurante mai multe. Nu zic să se facă teatre în Ploiești pe măsura numărului de restaurante, dar sala noastră e prea necorespunzătoare. Prefer de multe ori să merg la cinema, la panoramic, să mă simt bine. La teatru, mai ales cînd e puțin public în sală, te simți atît de trist...